

غزل شماره ۱۱۵

درختِ دوستی بشان که کامِ دل به بار آرد
نمالِ دشمنی برکن که رنج بی شمار آرد

چو ممانِ خراباتی به عزت باش بارندان
که درد سرکشی جانان، گرت مستی خار آرد

شبِ صحبتِ غنیمت دان که بعد از روزگار ما
بسی گردش کند گردون، بسی لیل و نهار آرد

غمای داری لیلی را که مه‌ماه در حکم است
خدا را در دل اندازش که بر مجنون گذار آرد

بهارِ عمر خواه ای دل، وگرنه این چمن هر سال
چو نسرين صد گل آرد بار و چون بلبل هزار آرد

خدا را چون دلِ ریشم قراری بست بازلفت
بفرما لعلِ نوشین را که زودش باقرار آرد

در این باغ از خدا خواهد دگر پیرانه سر حافظ
تشنه بر لبِ جویی و سروی در کنار آرد

تفسیر فال

دنیا پستی و بلندی های زیادی دارد که هر یک از این فراز و نشیب ها می تواند تأثیرات مختلفی بر زندگی انسان ها داشته باشد. گاهی اوقات، زندگی به مانند روزهایی خوش و خرم به نظر می رسد که در آن شادی و خوشحالی موج می زند، و گاهی دیگر، دچار ناامیدی و مشکلاتی می شویم که همچون فصل خزان بر دل ما سنگینی می کند. در این میان، آنچه که همواره باید مدنظر قرار گیرد، اهمیت دوستی هاست. برای التیام دل بی قرار دیگران، لازم است تا به روابط دوستانه خود بپردازیم و از آنها مراقبت کنیم. دوستی نه تنها یک رابطه انسانی است بلکه منبعی از امید و آرامش نیز محسوب می شود. بدون دوست، انسان خود را تهی احساس کرده و در حقیقت چیزی کم دارد. برای بسیاری از ما، وجود دوستانی صمیمی همچون نور چراغی در تاریکی شب است که راه را روشن می کند. ما از خداوند درخواست داریم تا دوران حیاتمان را در کنار دوستان عزیزمان سپری کنیم؛ زیرا دوستی نه تنها طعم زندگی را شیرین تر می کند بلکه باعث خواهد شد تا با آرامش بیشتری به استقبال چالش های زندگی برویم. آرزوی بسیاری این است که با دوستانی وفادار باشیم تا آخرین لحظات حیات نیز در کنار یکدیگر باشیم و این پیوندها را گرامی بداریم.

به کوشش : [پارسی دی](#)

منبع تفسیرها: [آلامتو و سلام دنیا](#)